

tečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s, spatřovaná v tom, že byla žalované straně nezákonným postupem odňata možnost před soudem o žalobě pojednávat, poněvadž nebyl k jednání při I. roku připuštěn řádně zmocněný úředník žalovaného, Josef K. Vytýkané zmatečnosti tu není a soud zcela správně a právem vynesl rozsudek pro zmeškání, když i k odročenému I. roku a přes poučení žalovaný se nedostavil ani osobně ani zmocněncem ze stavu advokátského. Je sice pravda, že podle § 27 c. ř. s. předpis o nuceném zastoupení advokátem se na první rok nevztahuje, avšak, poněvadž hodnota sporného předmětu převyšuje 2.000 Kč, musí podle striktního předpisu § 29 býti strana, která nechce se dostaviti osobně, zastoupena přece jen advokátem, ježto v Praze sídlí více než dva advokáti a tudíž zastoupení neadvokátem není přípustné. Výklad hájený odvoláním, že se § 29 c. ř. s. na konání I. roku nevztahuje, je mylný a odvolání není proto důvodné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y :

Napadené usnesení jest správné a jeho odůvodnění není vyvráceno důvody uplatněnými v rekursu. Jde o výklad § 29 c. ř. s., který stanoví v druhé větě odstavce prvního, že v rozepřích o předmět, jehož hodnota jest vyšší než 2.000 Kč, mohou býti v místech, kde sídlí dva advokáti, ustanoveni za zmocněnce jen advokáti. Stěžovatel nepopírá, že jde o předmět sporu v hodnotě přes 2.000 Kč a že v sídle soudu své stolice sídlí dva advokáti, má však za to, že toto ustanovení neplatí pro řízení o prvním roku, protože § 27 c. ř. s. nenařizuje straně při prvním roku zastoupení advokátem a jako ustanovení zvláštního jest prý ho dbáti vedle všeobecného ustanovení § 29 c. ř. s. Názoru tomu nelze přisvědčiti. Ustanovení § 29 c. ř. s. nelze porovnávat s ustanovením § 27 c. ř. s., nýbrž s ustanovením § 26 c. ř. s. Pravidlem jest, že strany mohou procesní úkony činiti buď samy nebo zmocněncem, jímž zpravidla může býti každá svéprávná osoba. Výjimku z tohoto obecného pravidla, že zmocněncem může býti každá svéprávná osoba, stanoví druhá věta odstavce prvního § 29 c. ř. s. pro spory o předmět hodnotou vyšší než 2.000 Kč u soudů, kde sídlí aspoň dva advokáti. Nemá proto významu ani, že jde v takovém sporu jen o první rok podle § 239 c. ř. s., protože ani pro první roky nečiní předpis § 29 c. ř. s. výjimky. Mohl tedy žalovaný při prvním roku v tomto sporu, ve kterém jde o více než o 2.000 Kč, když chtěl býti zastoupen zmocněncem a když v místě soudu sídlí více než dva advokáti, ustanoviti si zmocněncem jen advokáta, jak usoudil správně odvolací soud. Ježto stěžovatel ani nepopírá, že na tuto skutečnost byl soudem upozorněn (§ 131 druhý odstavec c. ř. s.) a že tedy dány jsou předpoklady zmeškání podle třetího odstavce § 133 c. ř. s., nemohlo býti jeho rekursu vyhověno.

Čís. 13151.

Byly-li usnesením odvolacího soudu v trestním řízení sníženy útraty, lze se domáhati zrušení exekuce, bylo-li prokázáno, že byly zaplacený

snížené útraty, třebaže rozhodnutím nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího bylo ke zmáteční stížnosti na záštitu zákona vysloveno, že usnesením odvolacího soudu snižujícím útraty byl porušen zákon, aniž však bylo vysloveno zrušení tohoto usnesení.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1933, R I 1182/33.)

Dlužníkům (soukromým žalobcům) bylo uloženo usnesením okresního soudu trestního, by zaplatili vymáhajícímu věřiteli (obžalovanému) 3.000 Kč útrat právního zastoupení. Toto usnesení bylo změněno usnesením krajského soudu trestního a útraty právního zastoupení byly sníženy na 773 Kč. Rozsudkem nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího bylo ke zmáteční stížnosti na záštitu zákona prohlášeno, že usnesením krajského soudu trestního byl porušen zákon. Dlužníci, zaplativše vymáhajícímu věřiteli 773 Kč s přísl., navrhli, by exekuce k vydobytí celých 3.000 Kč byla zrušena. Soud první stolice návrhu vyhověl. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud neprávem změnil usnesení prvního soudu povolivšího zrušení exekuce podle § 40 ex. ř. Exekuce byla sice povolena na základě usnesení okresního soudu trestního v Praze ze dne 1. října 1931 k vydobytí útrat právního zastoupení 3.000 Kč. Toto usnesení bylo však změněno usnesením krajského soudu trestního v Praze ze dne 8. června 1932 v ten rozum, že jsou soukromí žalobci povinni zaplatiti obžalovanému Antonínu K-ovi rukou společnou a nerozdílnou podle §§ 390 a 393 tr. ř. na útratách právního zastoupení v první stolici na místě 3.000 Kč jen 773 Kč. Toto usnesení nebylo zrušeno rozsudkem nejvyššího jako zrušovacího soudu ze dne 18. února 1933, neboť rozsudkem tím bylo sice prohlášeno, že byl usnesením krajského soudu trestního jako soudu odvolacího, jímž byly útraty 3.000 Kč sníženy na 773 Kč, porušen zákon v ustanovení § 481 tr. ř., avšak zrušení usnesení toho podle § 292 třetí věta tr. ř. vysloveno nebylo, takže tento výrok nejvyššího jako zrušovacího soudu má jen význam akademický a nedotýká se platnosti a účinnosti usnesení krajského soudu. Zůstala tedy tímto usnesením v platnosti změna exekučního titulu prvního soudu, okresního soudu trestního v Praze a zůstaly útraty advokátního zastoupení přisouzené obžalovanému Antonínu K-ovi sníženy z 3.000 Kč na 773 Kč. Když pak povinni exekučnímu soudu prokázali veřejnými listinami i tuto změnu usnesení okresního soudu trestního v Praze, i zaplacení dlužných 773 Kč s příslušenstvím, zrušil exekuční soud právem povolenou exekuci podle § 40 ex. ř. i bez výsledku vymáhajícího věřitele. Předchozího podání žaloby podle § 35 ex. ř., jak míní rekursní soud, zapotřebí nebylo neboť exekučním titulem bylo sice usnesení okresního soudu trestního, avšak jen v doslovu změněném usnesením krajského soudu trestního a tudíž vymáhána byla právem jen pohledávka 773 Kč s přísl., nikoli pohledávka 3.000 Kč.